

A Sötétség és Fény angyalai trilógia második kötete

A JÓSLAT

JAMIE McGUIRE

Dream
válogatás

Ha valaki halottakkal álmodik, az bárki másnak egy nyugtalan éjszakát jelent, de nem Ninának, hisz számára ez figyelmeztetés. Épphogy túlélte az első csatát a Pokollal, újból keményen küzdenie kell, egyetemi hallgatóként is, és úgy is, mint gyakornok apja vállalatánál. Visszatérő rémálmai apja erőszakos haláláról mindennapossá válnak. Mivel Jared aggódik Nináért, visszalopja a Könyvet, hogy választ kapjon kérdéseire. Megkezdődik a harc az új ellenséggel szemben a régi barátok oldalán, és Jared legrosszabb rémálma látszik beigazolódni. Választás elé kerül: egyedül szálljon szembe a Pokollal, vagy kezdjen háborút a Mennyel. A döntést egy váratlan esemény még inkább megnehezíti.

A regény A Sötétség és Fény angyalai trilógia második kötete. Az első rész címe Az Őrző. Mindenképp olvasd el!

JAMIE McGUIRE a Gyönyörű sorscsapás és a Veszedelmes sorscsapás című könyvei révén rögtön az első helyre került a The New York Times, a USA Today és a Wall Street Journal könyves sikerlistáin.

Jamie tele van új könyvötletekkel. Nemsokára olvasható lesz az új Beautiful sorozat első epizódja, a Red Hill című regényében pedig a zombik kapják a főszerepet.

Tudjon meg többet a szerzőről és a sorozatról:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„Nem túlzottan rajongok a szerelmi történetekért, de ez a könyv sokkal többet adott az akciójeleneteivel és a paranormális vonatkozásaival. Az író nő elevenen festi le a történetet. Úgy éreztem, mintha én is ott lennék, a jelenet szereplőjeként nézném végig, ahogy a cselekmény kibontakozik, és nem csak egy regényt olvasnék.”

Amazon

„Imádom ezt a könyvet! Csodás, ahogy a szereplők szellemes, melegszívű és realisztikus párbeszédén át életre kel a történet.”

Barnes and Noble

„Véleményem szerint Jamie McGuire figyelemreméltó író nő a tehetségével és a jövőbeli könyvterveivel.”

TinaBook Reviews

„Mesés, tizen-huszonéveseknek szóló romantikus regény kis paranormális beütéssel. A szereplőket könnyen a szívünkbe fogadjuk. Odavagyok azért, ahogy Jared Ninát szereti: édes és odaadó!”

Goodreads

JAMIE McGUIRE

A JÓSLAT

—• részlet •—

Visszazuhantam. Két, sötétségben kutató, elmosódott alak kuporgott egy nyitott széf előtt. A nagy, zsanéron elforduló könyvszekrény eltakarta őket. Zihálva, lázasan dolgoztak, hogy megtalálják, amit az elmúlt hónapokban kerestek. Egyikük megmerevedett, és hirtelen mozdulatlanra dermedt minden. Az alak beljebb nyúlt a széfbe, és két kézzel kihúzott egy vaskos, bőrkötéses könyvet.

– Ez az! Édes istenem, ez az – suttogta Jack.

A szobában veszély ólalkodott. Az egyetlen ablak redőnyének résein beszűrődő holdfény megcsillant a falon lógó ódon kardokon és szekercéken, amiket festmények, jobban mondva csatajelenetek vettek körül. Áporodott volt a levegő, ember itt korábban nem vett levegőt.

Sokszor jártam már itt, de a kezem még mindig remegett, mert tudtam, hogy a pánik nemsokára rám tör. Már közeledett, de képtelen voltam megállítani. Újra meg újra megismétlődik majd, mintha megrekedtem volna az időben, egy lidérces álomban... vagy a pokolban.

Jack ujjai végigsimították a középen levő domború pecsétet, aztán a barátjára pillantott.

– Biztos, hogy ezt akarod tenni, Jack? – kérdezte Gabe.

– Biztos vagy benne, hogy ő az, Gabe? – kérdezett vissza Jack. Gabe lassan bólintott, aztán Jack sóhajtva folytatta: – Akkor tudod a választ.

Gabe – aki hallotta, amit Jack emberi füllel nem hallott – oldalra hajtotta a fejét. – Már késő – mondta, és fülelés közben ide-oda villant a tekintete. – Itt vannak.

Az iratokat, tárgyakat és ékszereket visszalökdösték a széfbe, és a szőke hajú férfi könnyedén visszatolta a

falhoz a nehéz könyvszekrényt, hogy a jelenlétük minden nyomát eltüntesse.

– Hagyd ezt most, Gabe! Menjünk! – sürgette Jack.

Igyekszem egy kis időt nyerni!

A menekülésük közben az árnyékuk végigsiklott a fapadlón. Félreálltam, és a további sorsukat ismerve némán figyeltem őket.

Gabe fegyverrel a kezében előrerohant, mert már megszokta, hogy Jack lemarad. A folyosó végén várta be a barátját, és közben azon törte a fejét, merre meneküljenek.

– A tetőre! – súgtam a fülébe. – Mindig a tetőn át menekülsz.

Nagy, meleg kéz nyúlt ki, és a falhoz nyomta Jacket.

– Mit művelsz...? – kezdte Jack.

Gabe a szájához emelte az ujját, aztán a felső emeletre mutatott. Jack gyorsan bólintott, és fáradtan ellökte magát a faltól. Végigrohantak egy folyosón, a fal mentén befordultak egy sarkon, aztán nekivágtak a lépcsőnek. Kettesével szedve a lépcsőfokokat rohantak fel, a korlátba kapaszkodva rántották fel magukat egy-egy ugrásnál.

– A tetőre! – kiáltotta Gabe, amikor letről hangok vördtek vissza. Egyik sem volt emberi hang.

Jack szeme elkerekedett, amikor alattuk vérfagyasztó kiáltás harsant. Nagyobbakat ugrott, amint átjutott egy másik ajtón, és nekivágott a következő emeletnek. Megkönnyebbülten sóhajtott fel. Az omladozó, keskeny betonfalak azt jelentették, hogy már csak pár lépésnyire van a tető.

Gabe már a lépcsősor tetején állt, és átnyomakodott egy külső ajtón, majd a tető túlsó széléhez futott. Lenézett a három emelettel lejjebb levő útra, majd a barátjára pillantott. – Még van két percünk, Jack. Biztos vagy benne?

– Kétségeket vettél rajtam észre? – kiabálta Jack, és a melléhez szorította a könyvet. – Meg kell találnom a módját, hogy leállítsam!

A homlokomat ráncoltam. Régebben mindig könyörögtem apámnak, hogy hagyja ott a könyvet. Az ide vezető több tucat alkalom megtanított rá, hogy Jack és Gabe szorult helyzete mindig ugyanúgy alakul. Mindannyiszor igyekeztem megváltoztatni a végeredményt, de ettől csak nehezebb lett végignézni.

Gabe megadóan sóhajtott fel, aztán felkapta a fejét, és északi irányban a menekülésük távolságát latolgatta. – Akkor hát kezdődik.

A rikoltozás harsányabb lett, és Jack lehunyta a szemét. – Meg kell mentenem – mondta halk, szomorkás hangon.

Jack teste egy rántással felemelkedett, a nyakkendője a nyakához csapódott, a szél a füle mellett süvöltött, ahogy az éjszakai égen repült. Szinte abban a pillanatban, amikor felröppent, már le is ereszkedett négy házzal arrébb, egy másik tetőn. A hirtelen megállástól előrerándult és derékából meghajolt a teste, és hangosan felnyögött, ahogy a váratlan érkezéstől a tüdejéből kiszorult a levegő. Gabe csak ekkor eresztette el.

– Sosem fogok hozzászokni – mosolyodott el Jack, és lesimította a nyakkendőjét meg a zakóját.

– Hagyhattam volna, testvér, hogy a tüzlétrán menj le, de a nyomodban koslató fenevadakkal csak egyes testrészeid jutottak volna le az utcára – vigyorgott önelégülten Gabe, de a mosolya hamar lehervadt, amikor felpillantott. – Vonzza őket. Távolabb kell kerülnünk.

Jack bólintott. Egy pontosan olyan ajtó volt néhány méterre tőlük, mint amin az előbb kimenekültek. Feltépte, és Gabe utána eredt a lépcsőn. Három lépcsőforduló után Jack lassított; a mellkasa hevesen emelkedett-süllyedt.

– Gyerünk! – mordult rá Gabe.

– Jövök már! – csattant fel Jack, és újból mély levegőt vett, mielőtt lement az utolsó kétemeletnyi lépcsőn.

Már éppen felbukkant előttük a kijárat, amikor a rikoltozás és az acsargás hangosabb lett. Jack a válla fölött hátrapillantott, és látta, hogy Gabe lemarad és lövésre emeli a pisztolyát.

– Nem sikerülhet – mondta halkán Gabe. – Túl közel vannak.

– GABRIEL! – Állatias sziszegés hallatszott fölöttük. Egyetlen hang volt, benne számtalan másik.

Gabe összehúzott szemmel célzott. – Menj, Jack. Feltartóztatom őket.

– Gabe...

– Menj, ha meg akarsz menteni a lányodat! – ordított rá Gabe.

Jack magához szorította a könyvet, és kifelé igyekezett. Feltépte az ajtót, aztán a térdére támaszkodott; nem kapott levegőt. Az ajtónak dőlt, és az ég felé emelte az arcát, majd lehunyta a szemét.

– Isten segítsen! – suttogta.

A rikoltások egy pillanatra abbamaradtak, majd ismét fülsértően belehasítottak az éjszakába.

Jack most először nézett a szemembe. Félt, és ezt korábban nem láttam. Először furcsának tűnt, mintha képtelen lett volna arra, hogy lásson. Figyeltem, ahogy az ismerős elszántság kiül az arcára. – Megmentlek, Nina.

A tekintete, mintha sosem szólt volna hozzám, ideoda cikázott minden irányba, hogy meglegelje a legjobb menekülési útvonalat.

Már éppen eldöntötte, hogy elmenekül, amikor a fa szilánkokra hasadt a háta mögött, és az ajtón több tucat hosszú, karmos kéz nyúlt ki. Jack szeme halálra váltan

kerekedett el, ahogy a démonok a mellkasa, a lába, a nyaka és az arca felé kapkodtak. Az éles körmök felhasították az ingét, és a bőrébe mélyedtek. Vér csordult ki a tátongó sebekből.

– Nina! – kiáltotta. A bőre felhasadt a rajta végigcsúszó hosszú karmok nyomán.

A karja, lába előrelökődött, majd a teste kétrét görnyedt és eltűnt, amikor a bent rá váró pokol magába szippantotta.

– Apa! – sikoltottam a sötétségbe.

Karok fogták le kinyújtott karomat. Félresöpörtem őket. – Nem! NEM! Apa! – jajongtam, és megpróbáltam kiszabadulni. De nem voltam elég erős.

– Hagyd abba, Nina! Én vagyok!

Felhagytam a viaskodással, amikor a valóság rám szakadt. Jared ült mellettem az ágyunkon, megragadta és a melléhez szorította a kezemet.

– Nina? – kérdezte, és odahajolva felkattintotta a lámpát.

Erősen lehunytam a szemem, hogy kizárjam a fényt. Pamut hálóingemet veríték itatta át, nyirkos hajam a homlokomhoz tapadt. Remegő kézzel simítottam ki a nedves hajtincseket az arcomból. Mindig percekbe telt, mire megnyugodtam, de ezúttal nem a félelemből kellett magamhoz térnem. Dühös voltam.

– Egyre rosszabbak lesznek – jegyezte meg Jared aggodalmasan.

Muszáj volt megköszörnöm a torkomat. – Olyan valóságosak – suttoztam. Még éreztem apám arcvizének illatát, és a rikoltások a fülemben csengtek. Kínszenvedésként élttem meg, hogy majdnem minden éjszaka visszatérjek arra a helyre, és végignézzem apám haláltusáját. A félelem helyébe a harag lépett, és ez jó volt; úgy éreztem, jobban

fel vagyok vértézve a düh, mint az ébredésemet általában kiváltó bénító tehetetlenség ellen.

– Nina?

Megnyaltam verítéktől sós számat. – Jól vagyok.

– A héten ez már a harmadik alkalom. Szerintem egyáltalán nem vagy jól – jelentette ki feszült arccal. – Ugyanaz az álom?

Kelletlenül bólintottam. Jared rögeszmésen aggódott, valahányszor fel kellett, hogy ébresszen egy rémálomból. Felzaklatta a sikoltozás, a remegés, az, hogy képtelen az egésztest megakadályozni. Különleges kapcsolataink csak fokozta a frusztrációt és az aggodalmat, amit érzett. Jared félig ember, félig angyal. Hibridként érzékenyen reagált a bennem végbemenő testi változásokra, így például a vérnyomás emelkedésére vagy a hormonális változásokra, vagy ha a pulzusom felgyorsult, és mivel a Talehje voltam, vagyis az az ember, akinek védelmével megbízták, úgy élte át az érzéseimet, mintha a sajátjai lettek volna.

Egy pillanatig az arcomat fürkészte, majd az ölébe emelt. – Talán beszélned kellene valakivel.

– Nincs szükségem agyturkászra, Jared. Ezek csak álmok – mondtam, inkább magamat győzködve, mint őt.

Magával húzott, amikor feljebb kúszott az ágyon, hogy ülő helyzetben az ágytámlának döntse a hátát. Igyekeztem ellazulni a karjában. Eleget gyakorolhattam előző tavasszal, amikor a nélküle töltött napjaim alatt nem akartam képtelen emberi félelmeimmel és érzéseimmel traktálni. De a lidérces álmaim után nehéz volt ellazulnom, még a képességeim tökéletesítésével töltött hónapok után is.

Igyekeztem bármi másra gondolni, hogy a darabokra szakított apám dermesztő képét elűzzem, és megpihenve

végre újra elaludjak. Megnyugtató, hogy arcommal Jared forró mellkasához simulhattam, és beszívhattam csodálatos illatát. Egyébként ez bármikor enyhet és gondtalanságot hozott volna, de a legborzalmasabb rémálom háromszori, egymást követő ismétlődése után már nem segített.

– Lezuhanyzom – jelentettem ki, és sebesen lefejtetem magamról a körém betűrt takarót.

– Hajnali három van, Nina. Három óra múlva amúgy is fel kell kelned, hogy dolgozni menj. Miért nem próbálsz meg még kicsit aludni?

Gyorsan az ágy szélére kúsztam, és Jarednek háttal a földre tettem a lábam. – Te aludtál? – kérdeztem.

Kis szünet után elkeseredetten sóhajtott fel. – Igen.

– Akkor semmi okom rá, hogy újra elaludjak. Amúgy sincs hozzá kedvem. Valahányszor lehunyom a szemem, mindig ugyanaz történik. – Vártam egy pillanatot, és amikor Jaredtől nem érkezett ellenérv, feltápászkodtam az ágyról, és kimentem a fürdőszobába.

A csövek feljajdultak, amikor elcsavartam a zuhanygombot, és gondolataimba merülve csendben álltam a mosdó előtt, míg arra vártam, hogy a víz meleg legyen. Az álmom villant fel az emlékezetemben gyors és hangos képekben. A rikoltások, apám cipőjének csattogása, ahogy felrohan a lépcsőn. Egyszerűen nem akart végük szakadni. Szorosan lehunytam a szemem, hogy elkergessem az emlékeket. Vajon csak azok voltak? Vajon csak álom volt?

– Nina? Jól vagy odabent? – kiáltott be Jared.

Előrehajolva tenyerembe folytattam a mosdó csapjából a vizet, és az arcomra lötyköltem. Hagytam, hogy a vízcseppek lecsöpögjenek az orromról és az államról a mosdókagylóba, és néztem, ahogy a cseppek kis pataokban, egymást követve eltűnnek a lefolyóban. Könnyebb volt az

érzelmeim leplezésére koncentrálni, ha valami hétköznapi összpontosítottam.

– Jól vagyok – kiáltottam vissza, és kiegyenesedve a tükörbe néztem. Az arcvonásaim megváltoztak a Jareddel való megismerkedésem óta. A nyár nagy részét zárt helyen töltöttem, míg a lábam gyógyult, és a bőröm ettől fakó és élettelen lett, a szemem alatt pedig ehhez illő lila árnyék támadt.

A csaknem a halálunkkal végződő támadás, ami az étteremben ért minket, mintha egy örökkévalósággal korábban történt volna. A napjaink – az időnként napvilágot látó újsághíreket leszámítva, miszerint a rendőrség legkiválóbbjai bizarr és egymással össze nem függő balesetek során idő előtt az életüket veszítették – úgy peregtek, mintha Graham, Shax és a könyv sosem lett volna.

A hálóingemet a földre ejtettem, aztán a zuhany alá léptem, és felsóhajtottam, amikor a vízszugár az arcomra zubogott.

Jared lépett be, és a mellén összefont karral a mosdónak dőlt.

– Minden rendben? – kérdeztem.

Jared kényelmetlenül feszengett. – Miattad nyugtalan-kodom.

– Nemsokára kezdődik az őszi szemeszter. A meglevőkön kívül még további óráim is lesznek, és ha még a szakmai gyakorlatot is hozzávesszük, ez az egész álmolog valószínűleg a stressznek tudható be.

– Nem értem – vakarta a fejét Jared. – Hónapok teltek el, hogy... *bármelyikük* is erre járt volna. Amióta élek, nem láttam őket ilyen ritkán, és te mégis... – dörgölte meg a nyakát. – Nincs értelme, hogy éppen most vannak ilyen álmaid.

– Jared, az embereknek folyton vannak rossz álmaik, és démonoknak sem kell ehhez ott lenniük. Ez nem jelent semmit – masszíroztam a sampont a hajamba.

– Gondolod te.

Égnek emeltem a tekintetemet. – Ugyan már! A bolhából csinálsz elefántot. Ha megígérem, hogy nem lesz több ilyen álmom, te is megígéred, hogy nem borulsz ki miattuk?

– Szóval megígéred, hogy nem lesz több ilyen álmod.

– Jared hangjából süttött a gúny.

Samponos fejemet kidugtam a zuhanyfüggöny részén át, az arcomba hab csöpögött. – Na, jó, nem ígérhetem meg, de elbizonytalanítasz. Hacsak nem tudsz olyasmit, amit én nem, akkor ezek csak álmok.

Jared elmosolyodott, letörölte a homlokomról a samponcsíkot, aztán rögtön meg is csókolt. – Rendben. Csak álmok.

Helyeslően bólintottam, aztán összehúztam a függönyt. – Ugye, nem baj, ha ma beugrom az irodába? – kérdeztem, de tudtam, hogy nem örül neki.

– Úgy érted, ma inkább, mint más napokon?

Jared számára az, hogy elkísért a Titan Mercantile-ba, csak egy szokásos munkanapot jelentett, de akármilyen gyakran hívtam is be, ez privát tréfa lett közöttünk. Minden nap behívtam magammal, ő pedig udvariasan visszautasított. A Titan Mercantile irodáiban járt-kelt annak idején az apja, Gabe. Jared sosem beszélt róla, de feltételeztem, hogy a visszautasításának az apjával kapcsolatos fel nem dolgozott érzéseihez van köze.

A hajnal előtti órák lassan vánszorogtak, és zuhanyozás után Jareddel a reggeliző asztal mellett töltöttük a napkeltéig az utolsó pillanatokat. Amikor a felkelő nap végre áttűzött a redőny résein, rámosolyogtam a falakra

téglalapokat festő, ragyogó fényre. Órákon át bámultam a falakat, és arra vártam, hogy meggyógyuljon a lábam. Beth ritkán látogatott meg, mert lefoglalta az új lakás berendezése, Kim elutazott nyári vakációra, Claire pedig könyörtelenül számolta fel a bennünket fenyegető veszélyt. Jared jobbára annak szentelte az idejét, hogy elűzze a magányomat, és szórakoztasson. Egyre közelebb kerülünk egymáshoz, és normálisabb mederben folyt az élet, mint azelőtt. Az éjszakára, amikor majdnem meghaltam, csak a combomon levő heg emlékeztetett.

Felfigyeltem rá, hogy Jared szorgalmasan tesz-vesz a konyhában, és hallottam, ahogy a serpenyőben pattog és serceg a reggelink. Omlettet tett az asztalra, és mellé egy kis halom levelet.

– Jött valami érdekes? – kérdeztem, ahogy átpörgette a borítékokat.

Jared keze megállt a levegőben, és összehúzott szemmel olvasta el a kézzel írt címzést.

– Mi az?

– Neked jött – mondta, és odatolta elé.

A bal felső sarokban a feladó magyarázatot adott Jared arckifejezésére. A levelet Ryan küldte.

Jared arckifejezéséből ítélve sejtettem, hogy rossz hírről van szó. – Már tudod, igaz? – húztam ki az egyetlen noteszlapot.

– Van róla némi sejtésem.

– És már régen el kellett volna mondanod nekem – hánytam a szemére, és gyorsan végigfutottam a levelet.

Drága Nigh!

Azt szerettem volna, ha tőlem tudod meg, de nem tudtam, hogy mondjam el, ezért inkább csak megírom. Nem térek vissza a Brownra. Beszéltem egy sorozó tiszttel, és úgy érzem, pillanat-

nyílag a katonaságnál lesz a legjobb helyem. Jobban ismerlek, mint ahogy te hiszed rólam, és tudom, hogy lelki-furdalásod van. Hát ne legyen! Boldog vagy, és nekem csak ez a fontos. Ez az igazság. Sajnálom, hogy ebből az ostoba levélből kell megtudnod, de valahogy minden olyan gyorsan történt, és nem volt időm, hogy felhívjalak. Vigyázz magadra, Nigh. Minden nap gondolkodom rád.

Ryan

A levél kicsúszott az ujjaim közül, és lassan, hangtalanul a padlóra hullott. Váratlan volt, de szívesen fogadott ez a zsibbadtság; tudtam, hogy hamarosan hatalmába keríti a büntudat, és az elviselhetetlen lesz.

– Elment.

Jared megsimította a kezemet. – Claire hívott. Ryan jól van.

– Claire is *element*? – jajdultam fel, és felpattantam. Bár a hullámzó érzéseim megriasztottak, a harag ismét jobb volt a fájdalomnál. Jared egy lépést tett felém, de elhárítottam tőle. – Azt sem hagytad, hogy elbúcsúzzak Claire-től! Vagy mindkettőjüktől!

Jared a homlokát ráncolta, a két szemöldöke között elmélyült a ránc. – Ryan akarta így, Nina. Amúgy sem tarthattad volna vissza.

– De te tudtad, hogy ez zajlik – feleltem halkán. – Meg kellett volna mondanod. – A kialvatlanság lehúzott, a testem elnehezült. Nem volt erőm a haraghoz sem.

A padlón heverő levélre siklott a tekintetem. – Az én hibám.

– Nem, Nina.

Bólintottam. – Én vagyok ezért a hibás. Összetörtem a szívét, így nem maradhatott itt. – Megráztam a fejemet. – Békén kellett volna hagynom. Odaát meg fog halni.

– Ryan döntött így – mondta Jared.

Száraz hangja aligha volt meggyőző. Joga volt hozzá, hogy dühös legyen, hiszen tanúja volt, hogy a menyasszonya a miatt a férfi miatt gyötrődik, akinek a párja kellett volna, hogy legyen. Jared szemében az, hogy Ryan Claire Talehje, azt jelentette, hogy én máshoz tartozom, és ezzel próbáltam elűzni Jaredet, amikor még azt hittem, hogy ha őt választom, azzal veszélybe sodrom a családját. „Zseniális” tervem elég volt, hogy a világ másik végébe kergessem Ryant, hogy ott harcoljon. Mind-egy, mit mond Jared, gondoltam, vagy mennyire gyűlöli, hogy feldúltnak lát, bizonyosan nem bánja, hogy Ryan elment.

Bármennyire haragudtam, csakis magamat okolhat-
tam a törtétekért, és ezzel mindketten tisztában vol-
tunk.

Megráztam a fejemet. – Mennem kell. Nyolcig el kell
faxolnom azokat az iratokat.

Jared felsóhajtott. – Ha megmondtam volna, mit tettél
volna azon kívül, hogy aggódsz?

A vállamra vetettem a táskám szíját. – Nem tudom –
választottam, és elővettem a mobilomat. Végigpörgettem
a telefonszámokat, míg meg nem találtam Ryanét, aztán
a fülemhez emeltem a készüléket. Ahogy számítottam
rá, a hangposta fiókja jelentkezett.

A hangjától görcsbe rándult a gyomrom, de amikor a
csipogás után üzenetet kellett volna hagynom, az indula-
taim fellángoltak.

– Hívj fel! Most azonnal. Nem viccelek. Most kaptam
meg a leveledet. Ezt nem teheted! Szó sem lehet róla. Fel
kell hívnod, hogy megbeszéljük, mit lehet tenni. Kérlek!

Jared kivette a telefont a kezemből, és hagyta, hogy
lassan becsukódjon. – Nem kapja meg az üzenetet, sze-
relmem.

– Meg kellett próbálnom – mondtam, és kinyitottam a táskámat, hogy beleejtse a mobilt. – Valakinek meg kellett próbálnia.

Jared megérintette a karomat. – A hadseregben nincs, aki nála nagyobb biztonságban lenne, Nina. Ott van mellette Claire.

– És ez pontosan hogy működik majd? Claire is jelentkezett a seregbe?

Jared elmosolyodott. – Nem. Beszéltünk erről. Úgy tartja majd rajta a szemét Ryanen, ahogy kiképeztek minket. Vannak kapcsolataink.

– Nem ez a lényeg.

– Tudom – mondta, és kinyitotta az ajtót.

Nem csókoltam meg, amikor kiléptem, vagy amikor kinyitotta előttem a kocsí anyósülés felőli ajtaját, ahogy szokta, vagy amikor a vezetőülés felé került. Nem próbálkozott bocsánatkéréssel, amit csak olyankor tett, ha biztos volt az igazában. Tudta, hogy ezzel még jobban felpaprikáz.

– Sajnálom, hogy dühös vagy – jegyezte meg.

Mérgesen meredtem rá. – Olcsó kifogás, ezt te is tudod. Eleve nem árultad el, hogy Ryan beállt katonának! Nem engedted, hogy elbúcsúzzak Claire-től! Bocs, hogy dühös vagyok... – Az utolsó szavakat már motyogtam, és a karomat összefonva makacsul duzzogásba süppedtem. Amikor Jared nem válaszolt, a szemem sarkából rásandítottam. A nevetésével küszködött.

– Egyáltalán nem vicces, Jared!

A szája rögtön éles vonallá keskenyedett. – Nem mondtam, hogy az, csak – megrázta a fejét, miközben a Titan Mercantile előtt a járda mellé kanyarodott – olyan mulatságos, hogy bosszús fintorok váltakoznak azon a gyönyörű arcodon... Bocs.

– Ne kérj folyton bocsánatot, és ne légy... nem is tudom, mi! Bocsánatkérő!

Jared szája sarka önálló életre kelt, és kicsit felfelé kunkorodott, mielőtt ráncba szedte. – Kellemes napot!

Azon túl, hogy megpróbáltam vitába szállni vele, még becsaptam az ajtót is. Néha őrijtő volt, hogy mennyire szerelmes belém.

Pár lépést tettem az épület felé, aztán megtorpantam. Visszamentem az Escalade-hoz, és kinyitottam az ajtót. – Bejössz? – kérdeztem szégyenlősen.

– Ma nem – felelte mosolyogva.

Gyerekkorában Jared véget nem érő órákat töltött a Titan Mercantile-ban, és legkevésbé ide szeretett járni az apjával. Nem javított a helyzetünkön, hogy a munkatársak úgy bámulták, mint egy ketrecbe zárt vadállatot. Nem bírták kitalálni, milyen kapcsolat van közöttünk, bár a többségük tudta, hogy Jared Gabe fia, és a testőröm.

Amikor még apám járt-kelt ezeken a folyosókon, Gabe bel mindennaposak voltak a találkozók. A szakmai gyakorlatom első napjától kezdve nyilvánvaló volt, hogy védelemre van szükségem, és úgy esett, hogy a megbízott testőröm egyben a vőlegényem is. E tények önmagukban is nem egy, a családomra vonatkozó szóbeszédet indítottak útjukra.

Az egyik, velem együtt szakmai gyakorlatát töltő lány azonnal érdeklődni kezdett Jared iránt. Sasha nem vesztegette az idejét az édeskés udvariaskodással, hanem kifejezetten gyűlölködve beszélt velem erről a témáról.

– Szóval... Jared... – kezdte, amikor beléptem a közös irodánkba. Beszéd közben az ablakból leste az Escalade-ot.

– Sok a dolgom, Sasha.

– Ő véd meg? – Amikor nem válaszoltam, odajött, és megállt az íróasztalom előtt, és addig kocogtatta, míg fel nem néztem. – *Mitől* is? – kérdezte aztán kételkedve.

A fán kopogó hosszú körmeire, aztán az arcára pillantottam. – Sok a dolgom.

– De a barátod, nem?

– Nem.

– Nem? – A hangja egy oktávval magasabbra ívelt.

– Jegyesek vagyunk.

– Ez nem valami, izé, érdekellentét?

– Nem igazán – nyálaztam át egy halom iratot.

– Egyszerűen nem fér a fejembe! – folytatta könnyed kacagás kíséretében. – Persze, tudom, hogy te vagy Titan Mercantile királykisasszonya, de nem érzed kicsit nevetségesnek, amikor mellette állsz? Olyan össze nem illő pár vagytok.

Amikor rájöttem, mire céloz, felkaptam a fejemet, és összehúzott szemmel néztem rá. – *Tessék?*

Sasha megvonta a vállát, aztán az ujjával az íróasztal szélét követve odasiklott hozzám. – Nem jössz zavarba? A nők biztos lépten-nyomon a lába elé vetik magukat.

– Nem igazán – csattantam fel, miközben Sasha elindult az ajtó felé.

Gúnyosan elmosolyodott, ahogy gyilkos pillantásomtól hátrálni kezdett. – Hm. Nagyon érdekes. – Hosszú, vörös lófarka meglibbent, amikor befordult a sarkon, én meg éreztem, hogy kivörösödött arcomról süt a forróság.

Végszóra megcsörrent a telefon.

– Minden rendben? – kérdezte Jared a vonal másik végén.

Eltakartam a szememet, hogy mielőtt megszólalok, visszanyerjem a nyugalمامat. – Minden a legnagyobb rendben. Csak... Sasha járt éppen itt.

– Ó! Így már értem. Megint az irataidon hagyta a kávé szögét? – kuncogott Jared. Ki tudja, miért, de mulattatta, hogy ez a nő annyira kihozta a szögéből, hogy normálisan gondolkodni sem tudtam.

– Nem – sóhajtottam fel. – Ő csak... Nem mondhatom ki, amit szeretnék, ezért inkább nem fogom.

– Tied a vállalat, Nina. *Nem* muszáj együtt dolgoznod vele.

– Pillanatnyilag csak gyakornok vagyok itt, Jared. És... – Újra felsóhajtottam, és néztem, ahogy Sasha a személyzeti igazgatóval flörtöl – ...még a végén engedek a kísértésnek.

– Mit gondolsz, el tudsz ma kicsit előbb szabadulni? – kérdezte.

– Valószínűleg. Miért?

– Holnap lesz az új szemeszter első napja a Brownon. Gondoltam, biciklire pattanhatnánk, és elmehetnénk a Tölgyfához, megebédelhethetnénk...

– A Tölgyfához...?

– Ahhoz, amihez el akartalak vinni... ahova apám anyámat vitte.

Elmosolyodtam. – Csodásan hangzik, de előbb egy megbeszélésem van.

– Rendben – mondta, és úgy tett, mintha megfeledkezett volna róla.

Derékban megigazgattam a szoknyámat, aztán megnyomtam a harmadik emelet gombját. Az utolsó szabadnapomat teljes egészében Jareddel tölthettem volna, de Mr. Patocka megkért, hogy iskolakezdés előtt az összes gyakornok jöjjön be egy utolsó megbeszélésre. Úgy volt, hogy néhányan távoznak, és Mr. Patocka újra fel akarta osztani a munkát. Egész héten erre a megbeszélésre vártam, mert ez volt Sasha utolsó napja. Önmagában ez a tény is ünneplésre adott okot.

– Gyakornokok – kezdte Mr. Patocka, és átnézte a kezében tartott iratokat. Úgy mondta ki ezt a szót, mintha rossz szájíze lenne tőle.

– Anna, Brad és Evan itt hagynak minket, így Shannonra, Johnra, Ninára és Sashára új feladatok hárulnak. Szeretném elmondani...

Mr. Patocka szavai összemosódtak, amikor rájöttem, hogy Sashát rossz kategóriába sorolta.

– Elnézést, Mr. Patocka...

– Igen, Miss Grey? – fordult felém láthatóan ingerülten. Nagyon is jól tudtam, hogy ha bármelyik más gyakornok szakította volna félbe, azonnal kiutasították volna a megbeszélésről, de Mr. Patockát is beleértve mindenki tisztában volt vele, hogy nem vagyok egyszerű gyakornok.

– Azt hiszem, tévedett. Sasha nem marad – mondtam olyan hűvös hivatalossággal, amilyennel csak bírtam.

– Még most sem olvasod el a belső értesítéseket – csattant fel Sasha. – Az iskolaév alatt végig itt leszek.

– *Micsoda?* – A hangom több undort fejezett ki, mint szerettem volna. Mr. Patockára pillantottam, aki bólintott, miközben úgy tett, mint akit mérhetetlenül untat a beszélgetés e fordulata.

– Én... ő... – Összevissza dadogtam, mialatt azon törtem a fejemet, hogy őrizzem meg a méltóságomat, hiszen most árultam el, hogy a hír megdöbbsent és elkeserít.

– Minden rendben, Nina. Irodai munkatársak maradtunk – dorombolta Sasha, és a mosolya olyan volt, mint egy macskáé, aki udvariaskodik a madárral, mielőtt megessi.

– Folytassuk – szólt közbe Mr. Patocka. – Sasha, maga veszi át Brad munkáját, Shannon, maga Annáét, John pedig Evanét. Elvárom, hogy a távozók pontos utasításokat hagyjanak.

– És Nina? – nézett rám hátra villámló tekintettel Sasha.

Mr. Patocka felsóhajtott. – Nina Granttel folytatja a szakmai gyakorlatát az iskolaév alatt, Sasha. Kérem, ne éreztesse velem, mintha még többet kellene babusgatom magukat, mint ahogy eddig tettem.

– Granttel? – zúgolódott Sasha.

Grant volt a Titan Mercantile második embere. Amikor Jack meghalt, átvette a vezérigazgatói teendőket, amíg készen nem állok arra, hogy a céget vezessem. Nem repestem azért, hogy vele dolgozhatok: tizenévesként tanúja voltam, ahogy Grant felszívja magát az apámra, és Jack nagy mulatságára szégyentelenül flörtölt is velem.

Jack látott valamit Grantben, amit én nem. De lehet, hogy nem is akartam meglátni. Nemcsak előléptette, de fáradhatatlanul igyekezett meggyőzni, hogy randevúznak az érvényesülni tudó, hihetetlenül intelligens, kiváló alkalmazottjával.

Bár engem általában a hányinger környékezett, ha másfél méternél közelebb kellett mennem Granthez, Sasha a céghez kerülése óta mindent megmozgatott, hogy a személyi asszisztense legyen. Mr. Patocka döntése, ami engem abba a pozícióba helyezett, amiért Sasha egész nyáron törte magát, az eddig irántam táplált ingerültségét majd kétségkívül tovább fokozza.

A gondolat megmosolyogtatott. Most tör majd ki a totális háború.

– Valami gond van, Sasha? – kérdeztem, hogy megpróbáljam megőrizni jövőendő alkalmazottaim tiszteletét.

– Gond? Egy szál sem! – válaszolta egy undorítóan édeskés kacaj kíséretében, amivel a kínos helyzetekből szokta kiverekedni magát, amikbe rendre belesodródott.

– Bocsáss meg, Nina! Nem vettem észre, hogy ennyire érzékeny vagy – mosolygott.

Mr. Patockára néztem. – Végeztünk?

– A megbeszélésnek vége, de szeretném, ha velem jönne Grant irodájába, Nina. Mielőtt jövő héten munkához lát, Grantnek néhány dologgal kapcsolatban röviden tájékoztatnia kell magát.

A többi gyakornok kisorjázott a teremből. Kezet ráztak, elbúcsúztak egymástól. Mindenkinek odabíccentettem, amikor libasorban a lifthez mentek, de előbb ugyanannyal viszonyoztam Sasha mesterkélt vigyorát.

Mr. Patocka végigkísért a folyosón a liftig, és megnyomta a negyediket jelző gombot, ahol még ma is apám irodája volt. Grant az emelet másik oldalán, egy Jackével párhuzamosan elhelyezkedő irodában dolgozott, amelynek falait diplomák és tudományos fokozatok, valamint lovaspólózó pónik foglalták el, a hatalmas ablakok pedig a Fleet Rinkre néztek, és beáradt rajtuk a napfény.

Mr. Patocka bekopogott Grant félig nyitott ajtaján. – Khm... Mr. Bristol? Nina szeretne beszélni önnel.

– Kísérje be!

Beléptem az irodájába. A párnázott zöld fotelben ült, és a változatosság kedvéért nyájas hangulatban volt. Grant tíz éve dolgozott apám cégénél, és a számlálóra alján kezdte, ahogy az elkoptatott sikertörténetek szerint szokták, majd onnan emelkedett a csúcsra. A történetét csak az tette volna még közhelyszerűbben unalmassá, ha a postázáson kezdte volna – már ha lett volna ilyen részlegünk. De Grant is gyakornokként kezdett a Titannál.

– Nina – pillantott rám vékony, szögletes szemüvege felett.

– Grant – fogadtam egy biccentéssel az üdvözlését.

Grant Mr. Patockára pillantott, és udvariasan rámosolygott. – Köszönöm, Eugene.

Mr. Patocka kiment, és becsukta az ajtót. Bár többé-kevésbé minden hájjal megkent pasinak tartottam, a többi alkalmazott a személyes megmentőjét látta benne.

– Oké, minek a hivatalos hangnem, Grant? – kérdeztem a karomat összefonva.

– Szállj le rólam, Cukorfalat.

Az íróasztalára feltett, és bokában kényelmesen kereszttezett lábbal ült. Képtelen skót kockás zoknija láttán összevontam a szemöldökömet. Pontosan azt képviselték, amit utáltam Grant Bristolban. Bosszantóan, dühítően jóképű volt. Vékonyszálú barna hajától és kisfiús, simára borotvált arcától a hivatalban a nők többsége elalélt. Jól öltözött volt és nyájas modorú, és azt hiszem, időnként még vicces is, de nekem ettől csak kedvem lett volna ököllel belevágni a szögletes állába. Egy tipikus szappanopera hősré emlékeztetett. Hamisan csengett, amit mondott, mesterkélt volt a mosolya, és a személyisége mindent összevetve olyan hatással volt rám, mint amikor valaki a körmével végigkaristolja a táblát.

– Brr... tudod, hogy utálom, ha így szólítasz – ráztam meg magam. – Ha együtt fogunk dolgozni, abba kell ezt hagynod, Grant. Komolyan mondom.

– Ahogy kívánod. – Mosolygás közben kivillant valószínűtlenül szabályos és vakítóan fehér fogsora. – Légy itt, amikor nincs egyetemi előadásod, órád. Ha én meg tudtam csinálni, neked is menni fog. Nincs mentség.

Próbáltam uralkodni a haragomon, ezért felálltam, és halványan elmosolyodtam. – Viszlát holnap.

– Még valami... – mondta, mire megfordultam, és vártam, mit mond. – Csinos szoknya, Cukorfalat.

Dühösen mentem ki Grant irodájából, és vigyáztam, nehogy bármibe is belerúgjak kifelé menet. Amikor kinyitottam a bejárati ajtót, megpillantottam Jared Escalade-ját,

ami szokás szerint a járda mellett parkolt az utca túloldalán, csakhogy ezúttal Jared kínosan feszengett az ajtó mellett, Sasha pedig centiméterekre tőle a vállával a kocsinak támaszkodott. Láttam, hogy Jared megpróbál udvariasan viselkedni. Összefonta a karját, és próbált nem reagálni Sasha flörtölési kísérleteire, de a tekintetemet képtelen voltam levenni a kuncogó Sasháról, aki minden szó után megérintette Jared ingét, mellkasát és karját.

– Nina! Szia, édesem – szólított meg Jared, és megkönnyebbülten fogadta, hogy félbeszakítom a beszélgetést. A karjába szorított, és látványosan szájon csókolt.

– Szia, Nina! – lelkendezett Sasha. – Éppen azt meséltem Jarednek, hogy egyszer elmehetnénk négyesben valahova.

– Nem – vetettem oda ingerülten. Már teljesen kijöttem a béketűrésből. Jared az anyósüléshez kísért, és kinyitotta előttem az ajtót.

– Segítség nélkül is be tudok szállni a kocsiba – jegeztem meg csípősen.

– Nina... – mosolyodott el. Mulattatta a rosszkedvem.

– Te csak ne Ninázz – mondtam, és egyenesen előre meredtem.

– Nos – kiáltott oda Sasha a terepjáró túlsó oldaláról, és felvonta a szemöldökét. – Gondolom, majd hétfőn találkozzunk. Jó volt végre pár szót váltani, Jared.

Jared fütyült Sasha utolsó próbálkozására, hogy magára vonja a figyelmét, és egy pillanatig engem figyelt; igyekezett megfejtetni az érzelmeimet. Végül a vezetőülés felé került, és beült mellém. Nézte, ahogy Sasha átkocog a másik oldalra, aztán megcsóválta a fejét. – Nem gondolhatod komolyan, hogy én...

– Nem is. Nem hiszem, hogy flörtölsz vele – morogtam.

Jared kikanyarodott a járda mellől, és bólintott. – He-lyes, mert az teljes képtelenség lenne. Nem csak azért, mert őrülden szerelmes vagyok beléd, hanem, mert ő... – A fejét csóválva különféle undorodó grimaszok válta-koztak az arcán, miközben a pontos kifejezésen törte a fejét. – Ő valami egészen más.

- Ez rá a megfelelő szó – fontam össze a karomat.
- Hogy ment a tárgyalás?
- Úgy érted, nem tudod?
- Figyelemmel kísértem, de nehéz volt kibogarásznom a részleteket úgy, hogy Sasha az arcomba mászott. Grant változatlanul egy seggfej?
- Igen – bólintottam.
- Mi baj? – Kis szünet után felszaladt a szemöldöke. – Ó!
- Ez meg mit jelentsen?
- Semmit. Nem céloztam semmire – mondta Jared, és próbálta visszafojtani a mosolyát.

Megráztam a fejemet, és néztem az autó mellett elsu-hanó fákat. Eli egyszer azt mondta nekünk, hogy amikor testi kapcsolatra lépünk, akkor Jared jobban érez majd mindent, amit én is. Még most sem tudtam biztosan, hogy ez pontosan mivel jár. Jared sosem jelezte felém, hogy bármi is megváltozott volna, de amikor a hangu-latváltozásaim vagy az érzéseim mögött megbújó indí-tékokat már nem próbálta olyan kíváncsian kifürkészni, tudtam, hogy megváltozott a helyzet. Nem is egyszer sa-rokba szorítottam, hogy rávegyem, magyarázza el ezt az újfajta ráhangolódást, de valami hatásos és ellenállhatat-lan figyelemeltereléssel mindig kibújt a válaszáadás alól.

– Még áll az ebédmeghívásod? – kérdeztem. A figyel-memet még mindig az ablak előtt elsuhanó táj kötötte le.

– De még mennyire. Meglepetésem van számodra – mondta Jared. Megfogta a kezemet, és a szájához emelte.

A hangulatom azonnal megjavult, amint az ajka melege villámként kúszott végig a karomon. – Imádom a meglepetéseket.

– Tudom – mondta, az ajkát a kezemre szorítva.